

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/78/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6722204542
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6722204542.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobkyne: A. B., predtým B., C. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX D. XXX, zastúpená: JUDr. Jakub Bílek, advokát, so sídlom Skuteckého 33, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava, Slovenská republika, IČO: 00 166 073, o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/70/2022 – 172 zo dňa 20. mája 2025, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.
II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

- Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že:
I. Žalobu v celom rozsahu zamietla.
II. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov konania 100 percent, ktoré je žalobkyňa povinná uhradiť žalovanému do troch dní od právoplatnosti súdu o výške trov konania.
- V odôvodnení rozhodnutia poukázal na uznesenie krajského súdu č. k. 15Co/19/2024 – 148 zo dňa 26.02.2025 (ďalej len „zrušujúce uznesenie“), ktorým odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu č. k. 12C/70/2022 – 98 zo dňa 24.11.2023 v prvom a treťom výroku, pričom poukázal na vyslovený právny názor odvolacieho súdu.
- Po vrátení veci súd prvej inštancie doplnil dokazovanie výsluchom strán a ich právnych zástupcov a oboznámením listinných dôkazov. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyňa v spore neuniesla dôkazné bremeno. Nepreukázala, že priamo a bezprostredne v dôsledku nesprávneho úradného postupu spočívajúcom vo vzniknutých prieťahoch došlo k zásahu do jej osobnostných práv, ktoré by odôvodňovali priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, a preto žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a tieto priznal v plnej výške úspešnému žalovanému voči neúspešnej žalobkyni.
- Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodňovala odvolacími dôvodmi v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu tak, že zaviazá žalovaného k povinnosti zaplatiť jej sumu vo výške 7.000,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

5. Odvolaním napadnuté rozhodnutie považovala za vecne a právne nesprávne, nepreskúmateľné a za nedostatočne odôvodnené. Mala za to, že súd prvej inštancie sa nedostatočne a formalisticky zaoberal otázkami existencie a rozsahu ujmy spôsobenej prietiahmi v konaní, príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou ujmom, nepostačiteľnosti nepeňažnej satisfakcie a vyčíslenia a primeranosti požadovanej peňažnej kompenzácie. Vytýkala prvoinštančnému súdu formalistické hodnotenie a ignorovanie dôkaznej situácie a intenzitu zásahu do jej práv, ku ktorému došlo počas trvania exekučného konania. Uviedla, že zo zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu nemožno vyvodit', že by jej nemala prislúchať žiadna ujma. Poukázala na trvanie exekučného konania, v dôsledku čoho sa dostala do zložitej sociálnej situácie, kedy žila len z podpory rodiny, nemala prístup k vlastným finančným prostriedkom, nemohla si nájsť vhodnú prácu a bola pod neustálym psychickým tlakom. Podľa názoru žalobkyne súd prvej inštancie nesprávne uviedol, že ujma žalobkyne bola spôsobená existenciou viacerých exekučných konaní. Uvedené nezodpovedá vykonanému dokazovaniu. Pred začatím exekúcie, žalobkyňa čelila iba drobným exekúciám, pričom predmetná exekúcia bola vedená na výrazne vyššiu sumu, čo predstavovala kvalitatívny aj kvantitatívny rozdiel. Po jej zastavení došlo k poklesu počtu vedených exekučných konaní. Poukázala na ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), podľa ktorého sa za nesprávny úradný postup považujú aj zbytočné prietahy v konaní. Prvoinštančný súd sám konštatoval, že došlo k prietahom v exekučnom konaní v období od júna 2018 do augusta 2020, no následne ich závažnosť minimalizoval bez akéhokoľvek jeho vyhodnotenia. Tvrdila, že exekučným konaním bola postihnutá v rozsahu, ktorý sa dá objektívne kvalifikovať ako zásah do ľudskej dôstojnosti. Ústavný súd Slovenskej republiky, v mnohých prípadoch priznal primerané zadosťučinenie za prietahy v konaní aj vtedy, ak nešlo o vec mimoriadnej spoločenskej závažnosti. Samotné rozhodnutie predsedníčky okresného súdu o ospravedlnení za prietahy ako aj prijaté interné opatrenia svedčia, že nesprávny úradný postup bol priznaný. Žalobkyňa nepriznanie akejkoľvek ujmy považovala za nesprávne.

6. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

7. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP), viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1, 2 CSP), prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia pojednávania (a contrario § 385 ods. 1 CSP) a rozsudok okresného súdu v potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Odvolací súd úvodom svojho rozhodnutia zdôrazňuje, že konania pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011), a preto odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09).

10. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie bolo nedostatočné, rozsudok je nepreskúmateľný a formalistický. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že súd prvej inštancie síce mal povinnosť v odôvodnení detailnejšie analyzovať skutkové a právne otázky týkajúce sa uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. Na druhej strane, samotný rozsudok v merite veci nie je založený na arbitrárnom alebo nesprávnom posúdení dôkazov, keďže žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno v preukázaní priamej, bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vzniknutých prietahoch a ujmom žalobkyne. Tvrdenie žalobkyne zostalo len v rovine subjektívneho tvrdenia bez vecného podkladu a preukázania priamej príčinnej súvislosti prietahov v exekučnom konaní s ujmom žalobkyne. Namietané nedostatky v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu nemajú zásadný vplyv na správnosť rozhodnutia v merite veci, a preto na základe uvedeného odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny, hoci rozsudok trpí určitými vadami, predovšetkým čo sa týka štruktúry písania rozsudku a prehľadnosti, nemožno mu však vytknúť vady, na ktoré poukazuje žalobkyňa, a to že by bol nepreskúmateľný a nezrozumiteľný. Z napadnutého rozsudku, ako aj pôvodného rozsudku okresného súdu, je zrejmé, čoho sa žalobkyňa domáhala, čo tvrdila, aj aké dôkazy označila a aké prostriedky procesného útoku použila. Odôvodnenie rozsudku obsahuje vyjadrenie žalovaného, ako aj prostriedky procesnej obrany žalovaného. Sú

uviedol, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán. Na zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy. Len táto okolnosť (nedostatočné odôvodnenie) však nemá dopad na vecnú správnosť rozhodnutia okresného súdu a odôvodnenie môže doplniť aj odvolací súd.

11. Žalobkyňa sa v spore domáhala náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 7.000,- Eur s príslušenstvom, a to v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Tento svoj nárok odôvodnila prietiahmi v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 7Er/643/2013 (ďalej len „exekučné konanie“). V tomto konaní žalobkyňa vystupovala v procesnom postavení povinnej a oprávneným bola obchodná spoločnosť POHOTOVOSŤ s.r.o., pričom predmetom bolo uspokojenie pohľadávky oprávneného vo výške 6.465,74 Eur s príslušenstvom.

12. Okresný súd už raz vo veci rozhodol, a to rozsudkom zo dňa 24.11.2023, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.500,- Eur (I. výrok) a vo zvyšku nárok žalobkyne na zaplatenie zamietol (II. výrok), pričom žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal (III. výrok). Voči tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný, a to v rozsahu výroku I. a III., ale aj žalobkyňa, a to v rozsahu výroku o trovách konania – III. výrok. Z uvedeného dôvodu, tak výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol ostal odvolaním nedotknutý a nadobudol právoplatnosť dňa 14.01.2025 (II. výrok). S ohľadom na uvedený rozsah odvolania bol predmetom odvolacieho prieskumu len výrok, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.500,- Eur a závislý výrok o trovách konania. Odvolací súd zrušujúcim uznesením zrušil rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a III. a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na tú skutočnosť, že predmetom konania po zrušení a vrátení veci bol už len nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 3.500,- Eur ako zvyšného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch potom, čo rozsudok okresného súdu, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol nadobudol právoplatnosť.

13. Odvolací súd nespochybňuje skutočnosť, že v exekučnom konaní došlo k prietiahom v konaní v období od právoplatného poverenia nového exekútora na vykonanie exekúcie (06.06.2018) do dňa rozhodnutia, kedy súd prvej inštancie rozhodol o zastavení exekúcie (05.08.2020). Táto skutočnosť bola konštatovaná aj vo vybavení sťažnosti žalobkyne predsedníčkou okresného súdu, ktorá zabezpečila vykonávanie dohľadu nad plynulosťou v predmetnej exekučnej veci až do jej právoplatného skončenia. Zároveň sa žalobkyni ako sťažovateľke ospravedlnila za nekonanie súdu. Z uvedeného tak vyplýva, že bola splnená prvá zákonná podmienka, tzn. existencia nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prietiahoch konaní v exekučnom konaní, ktoré trvali viac ako dva roky. Rovnako bola splnená aj ďalšia zákonná podmienka pre podanie žaloby, ktorá je spojená s predbežným prerokovaním nároku v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. Keďže Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky vyhodnotilo žiadosť žalobkyne o predbežné prerokovanie jej nároku ako nedôvodnú, tak sa s uplatnením svojho nároku obrátila na súd. Odvolací súd v tomto smere považuje za potrebné poukázať na to, že v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. priznanie nemajetkovej ujmy nastupuje až vtedy, ak nie je možné samotné konštatovanie porušenie práva považovať za dostatočnú satisfakciu alebo vo forme ospravedlnenia. Až v prípade, ak by takáto náhrada nebola dostatočná možno uvažovať o poskytnutí náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom v takomto prípade dôkazné bremeno spočíva na tej strane sporového konania, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Dôkazné bremeno v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. mala tak žalobkyňa v tom smere, že žalovaný zodpovedá za ujmu spôsobenú prietiahmi v exekučnom konaní, a že tento zásah bol objektívne súci privodiť jej ujmu, pričom nepostačuje len tvrdiť, ale je potrebné, aby aj preukázala, aká nemajetková ujma jej vznikla. Žalobkyňu dôkazné bremeno zaťažuje v povinnosti preukázania skutočností, ktoré by preukazovali existenciu zásahu a ujmy. Žalobkyňa tak musela na konkrétnych skutkových okolnostiach preukázať, že ujma jej skutočne vznikla, a že zásah nielen mohol, ale aj skutočne vyvolal následnú negatívnu reakciu v jeho súkromnom živote vrátane zhoršenia kvality života (psychickej, fyzickej) ľudskej dôstojnosti, ale aj v rodinnej alebo pracovnej sfére, či inej oblasti života.

14. V civilnom konaní o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej prietiahmi v konaní je podľa názoru odvolacieho súdu vždy potrebné prihliadať osobitne na konkrétne okolnosti každého prípadu. Len samotné konštatovanie nesprávneho úradného postupu ešte samo o sebe nepostačuje na priznanie peňažnej náhrady, nakoľko túto možno priznať len v prípade, ak sa preukáže, že v dôsledku prietiahov došlo k zásahu do práv, ktoré mali následne nepriaznivý dopad v osobnej sfére žalobkyne. Ako už

odvolací súd uviedol v civilnom sporovom konaní o náhradu nemajetkovej ujmy zaťažuje dôkazné bremeno žalobkyňu ako poškodenú, ktorá v prípade, ak očakávala pre seba priaznivé rozhodnutie bola povinná nielen uviesť skutočnosti, ktoré by odôvodňovali tvrdený vznik ujmy, ale ich aj preukázať. Nepostačuje sa odvolávať len na nesprávny postup súdu a niečo tvrdiť bez toho, aby preukázala, že nesprávny úradný postup mal v priamej príčinnej súvislosti negatívne dôsledky v jej živote. Odvolací súd nespochybňuje pravdepodobnosť, že neprimerane dlho trvajúce konanie, či už exekučné alebo aj klasické civilné sporové konanie, prípadne aj trestné konanie spôsobuje určitú ujmu, ktorá spočíva v neistote týkajúcej sa výsledku konania, avšak predmetom dokazovania vždy ostáva, či k ujme skutočne došlo a v čom spočívala. Nemožno rozporovať, že nečinnosť alebo prietahy v konaní mohli žalobkyňu ako poškodenú spôsobiť ujmu, avšak automaticky nezakladajú nárok na peňažnú kompenzáciu, a preto nezbavujú žalobkyňu, ktorá sa cíti byť poškodenou povinnosťou preukázať vznik nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach jej života a intenzitu zásahu. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno svojho tvrdenia, aby jej bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v dôsledku prietahov v exekučnom konaní, keďže nepreukázala existenciu samotnej priamej príčinnej súvislosti medzi prietahmi a ňou tvrdených zásahov v sfére jej osobného života.

15. S ohľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že okresný súd rozhodol vo veci vecne správne, ak žalobu žalobkyne zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. V týchto záveroch odvolací súd poukazuje na úvahy, ktoré viedli k prijatiu tohto rozhodnutia. Žalobkyňa sa domáhala pôvodne náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 7.000,- Eur, pričom po právoplatnosti časti prvotného rozsudku okresného súdu, vo výroku II., ktorým bola žaloba čiastočne zamietnutá ostal predmetom nároku žalobkyne nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.500,- Eur. Žalobkyňa uvádzala dĺžku exekučného konania v trvaní 7 rokov. Je však zrejmé, že prietahy v exekučnom konaní boli uznané len za obdobie viac ako dvoch rokov, a to od vydania nového poverenia pre exekútora, až do vydania rozhodnutia, ktorým bola exekúcia zastavená. Do tohto času súd vo veci riadne konal. Rovnako samotná žalobkyňa tvrdila, že problémy v jej živote nastali už počas trvania jej prvého manželstva a boli spôsobené nielen jeho rozvratom, ale aj výstavbou a financovaním rodinného domu, pričom žalobkyňa bola primárnou živiteľkou rodiny, ktorá brala na seba úvery, ktorými refinancovala staršie pôžičky. Následne po rozvoze tohto manželstva sa jej finančná situácia ešte viac skomplikovala, čo viedlo k vzniku viacerých exekúcií vedených voči jej osobe. Je tak zrejmé, že ujma ktorú žalobkyňa pociťovala vo svojom osobnom živote nebola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s prietahmi v exekučnom konaní, ale v zmenách, ktoré opísala, a ktoré nastali priamo v jej osobnom živote a súviseli predovšetkým s rozvratom manželstva a následným zhoršením finančnej situácie v rodine, kedy bola rozvedenou matkou s maloletými deťmi. Nepochybne na žalobkyňu negatívne vplývalo aj to, že oprávnený, resp. jeho zamestnanci aj potom, čo exekúcia bola právoplatne zastavená kontaktovali žalobkyňu a žiadali od nej vykonanie úhrad. Uvedené konanie zo strany tejto obchodnej spoločnosti je odvolaciemu súdu známe z jeho vlastnej rozhodovacej činnosti a nespochybňuje, že aj to mohlo mať negatívne dôsledky v rámci životnej sféry žalobkyne. Rovnako aj samotná matka žalobkyne potvrdila, že najhoršie obdobie prežívala žalobkyňa v čase rozvodu manželstva s prvým manželom. Jej situácia sa zlepšila k lepšiemu až potom, čo deti dospeli a začali zarábať.

16. S ohľadom na uvedené je tak podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že do osobnostného stavu žalobkyne zasiahli predovšetkým iné okolnosti, ktoré však nespočívali v dĺžke exekučného konania. Tieto skutočnosti mali podľa názoru odvolacieho súdu podstatný vplyv na jej život, pričom nebolo zo strany žalobkyne ako nositeľky dôkaznej povinnosti preukázané, že by k zásahu do jej osobnostných práv, ktoré by odôvodňovali náhradu nemajetkovej ujmy došlo v dôsledku prietahov v exekučnom konaní, nakoľko nepreukázala príčinnú súvislosť medzi prietahmi v exekučnom konaní a ňou tvrdenou vzniknutou ujmu.

17. Vo vzťahu k vykonaniu exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke a s tým spojeným „zablokovaním“ účtov žalobkyne odvolací súd poukazuje na to, že ide o jeden z najbežnejších spôsobov vykonania exekúcie, ktorý sa používa v rámci výkonu rozhodnutia na peňažné plnenie. Podľa názoru odvolacieho súdu samotná žalobkyňa svojim správaním a aj pasivitou v rozhodcovskom konaní sa podieľala na tom, že bola vedená voči nej exekúcia, pričom nešlo o jedinú exekúciu vedenú voči žalobkyňu. Aj v súčasnosti po zastavení predmetného exekučného konania sú voči žalobkyňu vedené iné exekúcie. Odvolací súd preto rozsudok, okresného súdu, ktorým žalobu žalobkyne zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena potvrdil ako vecne správny.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní vedenom v dôsledku odvolania žalobkyne, táto nebola úspešná ani čiastočne, keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Procesný úspech v odvolacom konaní tak v celom rozsahu prináleží žalovanému. Žalovaný sa však k podanému odvolaniu žalobkyne nevyjadril, a preto mu v súvislosti s odvolacím konaním trovy preukázateľne nevznikli, preto odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žalovanému, hoc procesne úspešnej strane sporu v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním objektívne nevznikli (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28. februára 2018).

19. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

P o u č e n i e :

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.